

Και ἡμεῖς, ὅπως κάθε λογικὸς ἄνθρωπος, χαιρετίζομεν μετὰ ἰκανοποίησιν καὶ μετὰ πολλὰς ἐλπίδας τὴν ἔναρξιν (κατ' εὐχὴν !)

Ο ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ἐνὸς εἰρηνικοῦ καὶ ἐποικο-
δομητικοῦ διαλόγου μεταξὺ
Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας, ποῦ

ἔγινε μετὰ τὴν πρόσφατον συνάντησιν τῶν Πρωθυπουργῶν τῶν δύο χωρῶν κ.κ. Καραμανλῆ καὶ Ἐτσεβίτ εἰς τὸ Μοντρέ τῆς Ἑλβετίας. Θὰ ἦτο, φυσικά, ἀφελὲς νὰ παρασυρθῆ κανεὶς ἀπὸ τὰς τυπικὰς φιλοφρονήσεις ποῦ ἀντήλλαξαν οἱ δύο ἡγέται κατὰ τὴν πρώτην αὐτὴν ἐπαφὴν των καὶ νὰ πιστεύσῃ ὅτι σπαρμένους μετὰ ῥόδα θὰ εἶναι ὁ δρόμος, ὁ ὁποῖος τῶρα ἀνοίγεται διὰ τὰς ἑλληνοτουρκικὰς σχέσεις. Ἴσως ἢ ἀρχὴ ποῦ ἔγινε νὰ εἶναι ἐνθαρρυντικὴ τίποτε περισσότερον, ὅμως. Θὰ ὑπάρξουν πολλαὶ εὐκαιρίαι εἰς τὸ μέλλον διὰ νὰ ἀποδείξῃ ἡ τουρκικὴ πλευρὰ τὴν καλοπιστίαν της —καὶ τὸ Κυπριακὸν ἀποτελεῖ μίαν μόνιμον τοιαύτην «εὐκαιρίαν». Ἐν ἀναμονῇ τῶν ἀποδείξεων αὐτῶν (διὰ τὴν ἔλευσιν τῶν ὁποίων ἡμεῖς δὲν εἴμεθα ἰδιαίτερος αἰσιόδοξοι . . .), ἅς διατηρήσωμεν τὴν ψυχραιμίαν καὶ ἐτοιμότητά μας διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον καὶ τὴν ἐθνικὴν μας ἐνότητα, ἡ ὁποία, δυστυχῶς, διὰ λόγους ἐφημέρων κομματικῶν σκοπιμοτήτων, ἐμφανίζει ἤδη σοβαρὰ ρήγματα. Ἀσχέτως δὲ πολιτικῶν τοποθετήσεων, ὀφείλομεν ὅλοι, τὰς κρίσιμους αὐτὰς ὥρας, νὰ συμπαριστάμεθα εἰς τὴν κυβέρνησιν κατὰ τὸν ὑπ' αὐτῆς χειρισμὸν τῶν δυσχερῶν ἐθνικῶν ζητημάτων.